

[Indenrigsministeren.]

og Fordelingen af dem mellem Hovedstad og Provins er Forholdet det, at der er anvendt de Beløb, som der har været Trang til, under i øvrigt lige Forhold, i Provinsen. Disse Beløb har jo staaet til Raadighed, og Loven er administreret ud fra ganske samme Synspunkter i Provins og Hovedstad. Men der har altsaa ikke været Brug for et saa stort Beløb derude, og det var jo netop ud fra, at denne Mulighed kunde foreligge, at man i sin Tid i Landstinget indsatte Bestemmelsen om, at naar der var gaaet en vis Tid og Beløbene ikke var brugt det ene Sted, kunde de anvendes det andet Sted. Og jeg vil gerne med det samme sige, at jeg ønsker ikke at være med til at ændre dette Forhold.

Jeg siger det, idet jeg tilføjer, at det ærede Medlem ikke har Ret i den Udtalelse, han fremkom med, at der ikke har været nogen Mulighed for at bruge disse 30 Mill. Kr. nu. Jo, den Mulighed har i høj Grad været til Stede, og den Mulighed er til Stede i dette Øjeblik. Der er ikke det mindste i Vejen for, at jeg kan disponere over de resterende 10 Mill. Kr. inden 1. April, og jeg er i Stand til at gøre det i Henhold til de Ansøgninger, der foreligger i Ministeriet i Øjeblikket. Men naar jeg er kommet med dette Forslag her og anmoder Rigsdagen om at forlænge Tidsrummet, for hvilket Loven gælder, er det ud fra den Betragtning, at Ministeriet og Rigsdagen har den fælles Interesse, at disse Beløb bliver sat ind paa det Tidspunkt, hvor de øver mest Gavn, og paa en saadan Maade, at de virker regulerende paa Byggeriet, saa ikke Anvendelsen af disse Millioner medfører, at Byggeriet gaar ud over alle Grænser paa et vist Tidspunkt for saa bagefter at synke ned til mindre, end der er ønskeligt.

Jeg finder derfor, det vilde være rigtigt, da vi utvivlsomt ogsaa i denne Sommer staaer over for et meget betydeligt Byggeri, at Ministeriet netop havde Adgang til at udsætte Anvendelsen af disse 10 Mill. Kr. eller en betydelig Del deraf til Vinteren, og det er det, jeg har villet anmode Rigsdagen om at give mig Adgang til. Men det er ikke saadan, at jeg ikke i dette Øjeblik har fuld Mulighed for at disponere over disse Penge; det kan jeg gøre i Henhold til den gældende Lov.

Jeg tror altsaa, at der i den kommende Sommer vil blive et meget betydeligt Byggeri, og i den Forbindelse vilde jeg gerne sige, at naar der er brugt det Udtryk — jeg tror ogsaa, det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) brugte det i Dag, og jeg har set det mange Steder i Pressen i den sidste

Tid —, at Nationalbanken vilde standse Byggeriet, saa er det saa urigtigt som vel muligt. Der bliver ikke i den kommende Tid Tale om en Politik, der søger at standse Boligbyggeriet. Men jeg synes, at hvad enten man ser det ud fra de valutamæssige Synspunkter, som har været fremdraget, eller ud fra beskæftigelsesmæssige Synspunkter, har alle den Interesse, at det betydelige Byggeri, som vi maa ønske, foregaar nogenlunde jævnt, og det foreliggende Forslag er et Led i Bestræbelserne for at opretholde et jævnt, rigeligt Byggeri.

Det synes, som om det ærede Medlem er imod, at Byggeriet flourer i København. Det er nu et af den Slags Spørgsmaal, hvor man ikke kan gaa frem efter Hovedstadsfølelser eller Provinsfølelser, for Boligerne maa nu engang opføres dér, hvor der er Brug for dem, og selv om det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) maaske ikke synes saa godt om de Mennesker, der bor i København, som om dem, der bor andre Steder, skal alligevel de, der bor i København, have Tag over Hovedet. Og da nu engang Ledigheden er mindst her i København og det ærede Medlem og hans Parti oven i Købet har været med til at ophæve den Huslejelov, som skabte en rimelig Regulering af Lejen i de gamle Ejendomme, saa maa man virkelig ikke vente, at jeg vil medvirke til at standse det Byggeri, som dog kan fremkalde, ikke en tilstrækkelig, men dog en nogenlunde Konkurrence i Udlejningsforholdene her i København.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Steen for de Udtalelser, han fremsatte vedrørende Administrationen af denne Lov. Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at hvis det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt vil forlange indgaaende Oplysninger vedrørende Statens Ofre til tidligere Tidens Byggeri, bliver det ikke nogen lystelig Beretning. Statsboligfondens Historie er, hvad man saa i øvrigt kan mene om den, i hvert Tilfælde ikke nogen billig Historie, og jeg og den Administration, der har haft med den nugældende Lov at gøre i Indenrigsministeriet, har i høj Grad følt det som en Pligt at administrere Loven saaledes, at Statens Risiko ikke blev for stor. Jeg kan sige, at det er i det lange Løb ogsaa det rigtige Synspunkt over for dem, der søger Laanene. Der er ikke megen Filantropi i at medvirke til, at Mennesker kommer ud i saadanne Forhold, at de i Løbet af faa Aar faar sat de Penge til, som de har anvendt til Byggeriet. Her er et Led i Bestræbelserne for at fortsætte ad denne Vej, og jeg vil meget indtrængende anmode det høje Folke-